În luptă cu Mephistopheles (I)

On Mai 25, 2013

Găsește esența care face obiectul inițiativelor tale viitoare, fără să-ți alimentezi excesiv starea de funcționare cu ceva care este mai presus de tine.

Am ezitat pentru întâia dată să mă folosesc de prilejul pe care soarta, umilă și chinuitoare, sau poate chiar însuși Dumnezeu prin nenumăratele sale accepțiuni, intervenții și delimitări, mi l-a scos în cale. Aș fi putut să mă strecor de îndată în camera diamantelor. N-am îndrăznit. Dar refuz cu tărie să cred că palma puternică dată obrazului meu, sporindu-mi peste măsură rușinea față de lașitatea de care am dat dovadă, îmi va pricinui durere și lacrimi.

Dimpotrivă, abia în acel moment zbuciumat am simțit că sunt beneficiarul unei științe oculte, a unei profesiuni independente, exclusiviste, dar care, pentru a ajunge la desăvârșire, avea nevoie de un studiu minuțios și îndelungat. Trebuia să mă cunosc îndeajuns de bine, înainte de a face pasul spre iad.

Perspectiva psihologică asupra interpretării comportamentelor umane avea finalitate în ceea ce privește alegerea unui plan de acțiune care să mă surprindă într-o ipostază în care să mă simt răbunat pentru suferințele și nedreptățile trecutului. Subtila presiune exercitată asupra dușmanilor mei, care mă ajuta să găsesc ceva intrigant de pus în scenă, o mare lovitură, îmi refăcea viața în ampla și integrala ei realitate.

Leadership: Ești în stare să-ți asumi destinul unei ființe care nu se manifestă în străfundul sufletului decât sub formă de imagini ale unui trecut care continua să bântuie prezentul unei lumi care nu-i aparține, dar pe care o statuează la nivel de judecată supremă?

Trecutul m-a transformat într-un om răzbunător, în scopul de a deturna fonduri importante ale băncii. Da, ei, bancherii mi-au ucis soția și vor plăti serios pentru asta. Să mă cunosc și să accept ceea ce am devenit, un protagonist al mișcării celor ce luptă pentru înfăptuirea dreptății ca virtute socială, percepând sensul vieții mele în fiecare fenomen de risc asumat, era doar o trăsătură esențială a abordării flexibile a conceptului de forță și reacțiune. Ceea ce instituia prezumții de culpa și de cauzalitate între faptă și prejudiciu.

Dar în acest caz se cuvine să mă las pradă nebuniei, să atribui această inițiativă și reușita ei în exclusivitate lui Mephistopheles. Căci numai El face ca ispita să fie o cursă, numai El face minuni prin nedreptate, numai El face să se împlinească prin fapta ilegală durerea pe care am îndurat-o atâta timp. Diamantele erau doar o unealtă a răzbunării, un aspect esențial pentru o corectă dezlegare a cauzei pentru care o slujeam. Iar eu eram doar un martir al acestei cauzei !

Eu, Hobbs, n-am fost pregătit să accept adevărul acestei șarade și urmările sale. Umanul individual ar fi palpitat intens în personajul în care m-aș fi putut transforma prin încălcarea unei obligații morale, prin lipsa de recunoștință pe care o aveam față de sursa care m-a direcționat totdeauna în viață: binele. Dar totuși, am riscat ! *

Leadership: Cum te manifești în nevoia Egoului de a rămâne stabil în contextul presiunilor pe care le suporți, poziționându-te în mintea unui artist care ține seama doar de condiția intrinsecă a artei, și anume trăirea și înțelegerea suferinței prin gestionarea „evenimentelor surprinzătoare"?

Te simți urmărit de o imagine care te chinuiește groaznic? Capitulezi în fața aspectelor negative care înlocuiesc partea bună din tine? Trăiești cu anxietatea provocată de gândul că ai căzut în robia propriilor patimi? Ai devenit prizonierul propriilor tale intrigi, într-un joc care îți pune nervii la încercare?

Omul se poate elibera de sub tutela unei gândiri iraționale, își poate impune voința de se împotrivi propriei sale condiționări negative, care-l fac să se simtă mic și nesigur pe sine, doar dacă natura sa reală este bine înrădăcinată în sine. Adică, distingând pe cont propriu deosebirea dintre bine și rău, cunoscând acea generozitate venită din reciclarea tuturor trăirilor care-l fac nefericit.

El nu se poate manifesta ca un merit social în nevoia Egoului de a rămâne stabil în contextul presiunilor pe care le suportă prin prisma experiențelor trecutului. Însă se poate manifesta ca un factor modelator al prezentului prin găsirea unor elemente de compensare a contradicțiilor generate de imperfecțiunile mediului în care trăiește. Sau se poate manifesta prin intermediul puterii de a-și accepta limitele și condiția de ființă fragilă.

Dacă frumusețea paradisului ar rezulta din comparația cu infernul și purgatoriul, atunci putem spune că împăcarea omului cu sine însuși în diversele planuri ale existenței este o combinație între starea psihismului care a pierdut lupta cu "monștrii" realității și ultima "faptă" cerută de exigențele unei instanțe morale înalte de a fi accesibilă în aria evoluției care marchează un nou model de funcționare. Un asemenea model ar fi Contele de Monte-Cristo", a cărui imbold pentru realizarea dreptății l-a constituit răzbunarea.

Puterea care face cinste leadershipului este consecința acelei evoluții prin care omul parcurge învățăturile dure ale vieții pe fundalul unor imagini (care nu seamănă între ele) despre un rezultat al adevărului pe care îl detestă, dar care spune totul despre el însuși.

Atributul principal al unui Ego matur, dârz și responsabil, este că rămâne stabil în contextul presiunilor pe care le suporta. Astfel, omul se definește ca un demers specific care permite structurarea metodică a unei realități viitoare, ca un răspuns nociv și nedorit determinat de o cauză nedreaptă, ca un context cognitiv-comportamental structurat de valori, credințe și idei care converg spre un final neașteptat. Dar pentru a-ți întări Egoul trebuie să ai îndrăzneala de a risca asemenea unui pion care poate fi însă convertit în regină la final...

Spre a cunoaște leadershipul în adevărata lui valoare, omul trebuie să se confrunte cu sine însuși, simplificându-și modelul de "a fi", ducându-și funcționalitatea la un nivel mai avansat de rafinament în abordarea diferitelor provocări pe care viața i le așterne în cale. Lămurirea acelei dileme existențiale, cu o profundă semnificație și evaluând rezultatele, implică anumite responsabilități de asumat. Dar poate constitui totodată și o trambulină în alegerea obiectivelor, în condiții grele de "bruiaj și interferențe".

În loc să slujești egoismului de a cuceri mereu o mică bucățică din marele teritoriu al incertitudinii, mai degrabă continuă să accepți ceea ce ai susținut dintotdeauna – binele, partea bună din tine, ca astfel să te eliberezi din robia patimilor, a întunericului care bântuie în lumea propriei tale minți.

A trăi și a înțelege suferința prin gestionarea „evenimentelor surprinzătoare" înseamnă să nu exprimi nicio remușcare față de o acțiune pe care o gândești drept un efect al răzbunării, ceea ce te împiedică să fii fragil și sensibil față de toate cele frumoase ale unei lumi ...deșarte.

În luptă cu Mephistopheles aduce în prim plan teama resimțită în fața propriului tău Eu, atunci când anumite aspecte ale vieții, în deplina lor complexitate, pun pe jar autoritatea ta

morală.

În loc să-ți încalci obligațiile morale față de felul în care tinzi să te manifești în situații limită, în loc să faci pasul înspre iad, în loc să atribui neputința ta de a te schimba (în simțire, în gând sau faptă) acelei entități care poate fi asociată cu răul, încearcă mai degrabă să te dedici unui studiu minuțios și îndelungat al propriei tale ființe.

Găsește esența care face obiectul inițiativelor tale viitoare, fără să-ți alimentezi excesiv starea de funcționare cu ceva care este mai presus de tine.

*** Notă: "** ***Flawless (2007)*****"**

Source: https://neculaifantanaru.com/in-lupta-cu-mephistopheles.html